

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **B & B – Palírna „Pod lipou“ v.o.s.**, se sídlem Janov, Petrovice ve Slezsku 219, zastoupeného JUDr. Vilémem Urbišem, advokátem se sídlem v Bruntále, Eduarda Beneše 21, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Ostrava**, se sídlem v Ostravě-Přívoze, nám. Sv. Čecha 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2010 č.j. 2743-5/2010-140100-21, č.j. 2743-6/2010-140100-21, 2743-7/2010-140100-21, č.j. 2743-8/2010-140100-21 a č.j. 2743-9/2010-140100-21, ve věci daně z lihu,

t a k t o :

- I. Žaloby **se z a m í t a j í**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobami podanými v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2010 č.j. 2743-5/2010-140100-21, č.j. 2743-6/2010-140100-21, 2743-7/2010-140100-21, č.j. 2743-8/2010-140100-21 a č.j. 2743-9/2010-140100-21. Uvedenými rozhodnutími žalovaného v daném pořadí bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu Krnov ze dne 26.1.2010 č.j. 404-2/2010-096300-021 ve věci dodatečně vyměřené spotřební daně z lihu za zdaňovací období leden

2005 a dále byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu Krnov ze dne 26.1.2010 č.j. 407-2/2010-096300-021, č.j. 403-2/2010-096300-021, č.j. 408-2/2010-096300-021 a č.j. 402-2/2010-096300-021, jimiž byla žalobci dodatečně doměřena spotřební daň z lihu za zdaňovací období únor 2005, prosinec 2004, březen 2005 a listopad 2004.

V podaných žalobách žalobce uvedl, že ve všech žalovaných věcech Celní úřad v Krnově (dále jen správní orgán I. stupně) doměřil žalobci jako provozovateli pěstitelské pálenice v roce 2007 spotřební daň z lihu za uvedená zdaňovací období, a to z etanolu vyrobeného osobám, které nebyly pěstiteli a z etanolu vyrobeného v rámci pěstitelského pálení pěstitelům. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2009 bylo nařízeno přezkoumání dodatečných platebních výměrů správního orgánu I. stupně ze dne 14.3.2007 pro podezření, že tato rozhodnutí jsou v rozporu s právními předpisy a že došlo k vyměření spotřební daně v nesprávné výši. Předmětem sporu od počátku bylo, zda dodatečné zdanění ovocných destilátů z pěstitelského pálení vyrobených v množství překračujícím stanovený limit 30 litrů na osobu pěstitele v jednom výrobním období [§ 4 odst. 6 zákona č. 61/1997 Sb., o lihu a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o lihu)] základní sazbou daně je oprávněné či nikoliv a zda se může, když pěstitel nesplňuje podmínky uvedené v § 2 odst. 1 písm. o) zákona o lihu, odvíjet od zákonného ustanovení a nikoliv od porušení povinnosti stanovené jinému subjektu. Žalobce zde odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 16.10.2008 č.j. 7 Afs 54/2006, podle kterého je třeba důsledně trvat na tom, aby podmínky zakládající daňovou povinnost byly stanoveny v zákoně dostatečně jednoznačným způsobem. V posuzovaných věcech dospěl správní orgán I. stupně a následně i žalovaný k závěru, že bylo povinností žalobce zajistit kontrolu údajů uvedených pěstitelem v žádosti o zpracování kvasu s reálnou skutečností. Opomněli však posoudit předmět sporu také z toho hlediska, zda se na vypěstování ovoce podílely osoby, které tvoří s pěstitelem domácnost. Podle žalobce podmínky pro přiznání snížené spotřební daně mohly splňovat osoby, které s pěstitelem tvořily v rozhodném období domácnost, ač sám žadatel podmínky v rozhodném období nesplňoval. Jelikož z napadených rozhodnutí nevyplývá, zda a pokud ano, tak s jakým výsledkem, bylo prověřováno, zda podmínky pro přiznání snížené daně nesplňují osoby s pěstitelem tvořící domácnost, jsou podle žalobce napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná. Žalobce nesouhlasí s názorem správních orgánů, že za obsahovou správnost žádosti o zpracování kvasu je jako provozovatel pěstitelské pálenice odpovědný. Napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou bez zjištění, zda i osoby tvořící s žadatelem společnou domácnost ve smyslu ust. § 4 odst. 6 zákona o lihu splňují podmínky pro přiznání snížené daně z lihu, vydaná předčasně. Dále žalobce namítl, že z tématického i logického výkladu ust. § 4 odst. 6, § 17 odst. 1 písm. a) a b) zákona o lihu vyplývá, že odpovědnost za porušení zákonem stanoveného limitu výroby ovocného destilátu má pěstitel. Obsahem ust. § 4 odst. 6 zákona o lihu není regulace vztahu mezi pěstitelem a výrobcem nebo mezi výrobcem a státem a není v něm ani stanovena povinnost, která by byla uložena výrobcí. Je proto v rozporu s principem právní jistoty, aby se od tohoto vztahu mezi státem a pěstitelem odvozovala povinnost pěstitelské pálenice, která není zákonem stanovena a která by takto byla konstruována pouze na základě úvahy. Správní orgán I. stupně měl na základě provedené kontroly pěstitele, kteří v žádosti o zpracování kvasu uvedli nepravdivé údaje, postihovat za porušení zákonné povinnosti. Povinnost daň přiznat a zaplatit se může odvíjet jen od jejího jednoznačného zákonného stanovení a nikoliv

od porušení povinnosti stanovené jinému subjektu. V již zmíněném judikátu NSS je zdůrazněno, že je nutno trvat na tom, aby podmínky zakládající daňovou povinnost byly stanoveny v zákoně dostatečně jednoznačným způsobem. Žalobce dále uvedl, že postup, který zvolil správní orgán I. stupně v posuzovaných věcech, se vymyká zavedené praxi ostatních celních úřadů v nejbližším okolí. Údajně žádný jiný celní úřad takovým způsobem nepostupoval. Podle žalobce měl správní orgán I. stupně v první řadě oslovit jednotlivé pěstitele a požadovat po nich vysvětlení. Jelikož se s touto otázkou nevypořádal, jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná. V závěru žalob shrnul žalobce svá tvrzení do dvou žalobních bodů:

- 1) že se správní orgán I. stupně nezabýval důsledně možností, že podmínky pro přiznání snížení spotřební daně z lihu mohly v rozhodných obdobích splnit i osoby tvořící s pěstitelem domácnost;
- 2) že soukromá osoba není nadána pravomocí ke kontrole obsahové správnosti žádosti o zpracování kvasu podle zákona o lihu, proto důsledky nesprávných údajů v ní uvedených nemá nést provozovatel pěstitelské pálenice.

Žalovaný ve vyjádřeních odkázal na rozsudek NSS ze dne 2.4.2009 č.j. 7 Afs 95/2008, podle kterého líh vyrobený v pěstitelské pálenici podléhá zdanění se sníženou sazbou daně i v případě, že si pěstitel nechal vyrobit více než 30 l etanolu v jednom výrobním období. Takový líh nelze zdanit jinou, resp. základní sazbou daně, jelikož se stále jedná o líh obsažený v ovocných destilátech z pěstitelského pálení. Žalobce si nesprávně vyložil citovaný rozsudek, když jeho výklad vztahuje i na vyměření spotřební daně z lihu, který byl vyroben osobám nespňujícím podmínky pro status pěstitele dle ust. § 4 odst. 7 a § 2 odst. 1 písm. o) zákona o lihu a tudíž se nejedná o líh obsažený v ovocných destilátech z pěstitelského pálení, takže sníženou sazbu daně podle § 70 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v platném znění (dále jen ZSD) nelze vůbec pro tyto případy použít. Právě na základě právního názoru NSS, vysloveného v rozsudku ze dne 2.4.2009 č.j. 7 Afs 95/2008, správní orgán I. stupně vydal svá rozhodnutí, jimiž snížil dodatečně vyměřenou daň o částku vyměřenou z lihu obsaženého v ovocných destilátech vyrobených v rámci pěstitelského pálení pěstitelem, který překročil stanovený limit 30 l na osobu. Na druhou stranu však osoba, která si nechala vypálit ovocný destilát a nespňuje podmínky stanovené zákonem o lihu pro postavení pěstitele, není pěstitelem, byť tento destilát byl vyroben v pěstitelské pálenici, nikoliv však v režimu pěstitelského pálení. Daň, která je vyměřena, resp. doměřena, je určena základní sazbou, když v těchto případech nelze aplikovat sazbu sníženou. Dále žalovaný uvedl, že v zákoně o lihu sice není výslovně stanoveno oprávnění provozovatele pěstitelské pálenice požadovat prokázání totožnosti nebo jiných skutečností, o kterých pěstitel předkládá písemné prohlášení, avšak je zde stanovena povinnost vést evidenci (§ 4 odst. 9 zákona o lihu) obsahující jméno a příjmení, trvalý pobyt a rodné číslo pěstitele a jeho písemné prohlášení podle § 4 odst. 6 téhož zákona, množství a druh převzaté suroviny, množství vydaného destilátu v měřicích jednotkách. Pokud pěstitelská pálenice takovou evidenci nevede stanoveným způsobem, dopouští se správního deliktu ve smyslu ust. § 17a odst. 2 písm. a) zákona o lihu, za který je možno uložit pokutu až do výše 100.000,- Kč. Pokud si v posuzovaných případech žalobce dostatečným způsobem neohlídal pravdivost a úplnost prohlášení předložených jednotlivými pěstiteli, je odpovědný za „dluh“ vyplývající ze ZSD tímto vzniklý. Pěstitelem je vždy konkrétní fyzická osoba splňující zákonem stanovenou podmínku vypěstování ovoce na vlastním nebo z jiného právního důvodu užívaném pozemku a tuto podmínku musí splnit konkrétní osoba, která se prohlásí za pěstitele, nikoliv domácnost, resp. příslušníci domácnosti, již je údajný pěstitel členem, jak dovozuje

žalobce. Naplnění znaků pěstitele není přenosné na jiné osoby, neboť je musí splňovat fyzická osoba, která se za pěstitele prohlásí. Pokud tato osoba znaky pěstitele nenaplní, pak objektivně není výroba ovocného destilátu z ovoce touto osobou předloženého pěstitelským pálením a nejsou naplněny podmínky pro uplatnění nižší sazby spotřební daně podle ust. § 70 ZSD. Proto nebyl důvod zkoumat, zda podmínky pěstitele splňovali příslušníci domácnosti pěstitele, když údajný pěstitel je sám primárně nesplnil. Žalovaný dále uvedl, že pěstitelská pálenice má jako výrobce řadu povinností vyplývajících nejen ze zákona o lihu, ale také ze ZSD. V případě pěstitelského pálení se nejedná pouze o vztah mezi státem a pěstitelem, ale o vztah třístranný, jehož nedílnou součástí je i subjekt pěstitelské pálenice. Jednou z povinností žalobce jako provozovatele pěstitelské pálenice je podání daňového přiznání podle ust. § 18 a 76 ZSD, přičemž je povinen si sám vypočítat a uvést případné výjimky, osvobození, zvýhodnění atd. a vyčíslit jejich výši. Pokud uplatňuje sníženou sazbu spotřební daně, je pak povinen prokázat splnění zákonných podmínek pro její přiznání. Ačkoliv zákon neukládá žalobci (pěstitelské pálenici) kontrolovat tvrzení pěstitele, je na žalobci, aby unesl důkazní břemeno, zda je použití snížené spotřební daně zákonné, a to s ohledem na ust. § 6 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), podle něhož je plátce daně osobou, která pod vlastní majetkovou odpovědností odvádí správci daně daň vybranou od poplatníků nebo sraženou poplatníkům, což je také důvod, proč odpovědnost vůči státu nese žalobce a nikoliv jednotlivé osoby, které se neprávem prohlásily za pěstitele. Závěrem žalovaný zdůraznil, že z obsahu napadených rozhodnutí je patrné, že se žalovaný s námitkami žalobce dostatečným způsobem vypořádal a navrhl zamítnutí žalob.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného namítl, že argumentace žalovaného k námitce, že nebyly vyslechnuty osoby tvořící s pěstitelem domácnost, je nepřesvědčivá, nelogická a účelová a nevysvětluje, proč ke kontrole osob tvořících s pěstitelem domácnost nedošlo. Tyto osoby se mohly podílet na vypěstování ovoce, ze kterého se destilát vyráběl.

Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce zopakoval argumentaci vycházející z ust. § 4 odst. 7 a § 2 odst. 1 písm. o) zákona o lihu a také z ust. § 70 ZSD a konstatoval, že správní orgán I. stupně neprovedl kontrolu osob tvořících s pěstitelem domácnost, neboť pro to nebyl zákonný důvod, když bylo prokázáno, že v uvedených případech se nejednalo o pěstitele. Opětovně pak zdůraznil, že rozsudek NSS ze dne 2.4.2009 č.j. 7 Afs 95/2008-43 se vztahuje pouze na vymezení spotřební daně z lihu obsaženého v ovocných destilátech pocházejících z pěstitelského pálení a jelikož se v posuzovaných případech nejednalo o pěstitele ve smyslu § 4 odst. 7 a § 2 odst. 1 písm. o) zákona o lihu, nelze citovaný rozsudek v těchto případech aplikovat, neboť rozsudek svým obsahem o vyměření spotřební daně pro nepěstitele nepojednává a tudíž sníženou sazbu spotřební daně podle § 70 ZSD na tyto případy nelze vůbec použít.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán důvody uvedenými v žalobách (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že u žalobce jakožto provozovatele pěstitelské pálenice byla v roce 2006 zahájena daňová kontrola spotřební daně z lihu. Kontrolou bylo zjištěno, že pěstitelé uvedení ve zprávě o daňové kontrole překročili limit stanovený zákonem nebo neprokázali, že jsou pěstiteli podle § 2 odst. 1 písm. o) zákona o lihu, takže nebyli oprávněni nechat si žalobcem vyrobit líh za sníženou sazbu daně. Ve svých závěrech vycházel správní orgán I. stupně z údajů poskytnutých katastrálními orgány, kdy u tvrzených pěstitelů nebylo dohledáno vlastnictví k žádným nemovitostem. Následně správní orgán I. stupně vydal dne 14.3.2007 dodatečné platební výměry, jimiž byla žalobci dodatečně vyměřena spotřební daň z lihu za příslušná zdaňovací období, a to v základní sazbě (§ 70 ZSD), a to jednak ve vztahu k těm pěstitelům, kteří překročili zákonný limit výroby 30 l etanolu a jednak ve vztahu k osobám, které neoprávněně tvrdily, že jsou pěstiteli. Na základě rozsudku NSS ze dne 2.4.2009 č.j. 7 Afs 95/2008-43, podle kterého: *„Ustanovení § 4 odst. 6 zákona o lihu opravňuje pěstitele dát si vyrobit ovocný destilát pěstitelským pálením v maximálním množství 30 l. Ovocný destilát vyrobený pěstitelským pálením podléhá snížené sazbě daně z lihu (§ 70 ZSD). Překročení množstevního limitu je správním deliktem pěstitele postižitelným podle zákona o lihu, nezakládá však povinnost provozovatele pěstitelské pálenice uhradit za líh vyrobený nad množstevní limit částku odpovídající rozdílu mezi základní a sníženou sazbou daně z lihu.“*, vydal dne 22.12.2009 žalovaný rozhodnutí o nařízení přezkoumání daňových rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14.3.2007, a to ve smyslu ust. § 55b odst. 4 ZSDP pro důvodné podezření, že tato rozhodnutí jsou v rozporu s právními předpisy a současně okolnosti nasvědčují tomu, že došlo k vyměření spotřební daně v nesprávné výši. Současně žalovaný vyslovil k části doměřené spotřební daně připadající na osoby, které nebyly pěstiteli dle § 2 a § 4 zákona o lihu, že v těchto případech byla v dodatečných platebních výměrech základní sazba použita v souladu s právními předpisy. Na základě tohoto rozhodnutí žalovaného byla v řízení podle ust. § 55b ZSDP správním orgánem I. stupně vydána rozhodnutí, jimiž byla změněna dodatečně vyměřená spotřební daň z lihu za uvedená zdaňovací období. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání obsahově shodná s následně podanými žalobami. O odvoláních bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími žalovaného.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) ZSD plátcem je právnická nebo fyzická osoba, která je provozovatelem daňového skladu, oprávněným příjemcem, oprávněným odesílatelem nebo výrobcem, jíž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit v souvislosti s uvedením vybraných výrobků do volného daňového oběhu (§ 9 odst. 1), nebo v souvislosti se ztrátou nebo znehodnocením vybraných výrobků dopravovaných v režimu podmíněného osvobození od daně (§ 9 odst. 3 písm. a).

Podle ust. § 6 odst. 3 ZSDP plátcem daně se rozumí osoba, která pod vlastní majetkovou odpovědností odvádí správci daně daň vybranou od poplatníků nebo sraženou poplatníkům.

Podle ust. § 70 odst. 2 ZSD sazba daně z lihu obsaženého v ovocných destilátech z pěstitelského pálení v množství do 30 l etanolu pro jednoho pěstitele za jedno výrobní období se použije pouze v případě, že pěstitel splňuje podmínky stanovené zákonem o lihu⁴⁹⁾ a zároveň jsou dodrženy ostatní podmínky provozování pěstitelského pálení podle zákona o lihu⁴⁹⁾.

⁴⁹⁾ § 2 odst. 1 písm. o) a § 4 zákona č. 61/1997 Sb., o lihu, ve znění pozdějších předpisů.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o lihu pro účely tohoto zákona se rozumí pěstitelským pálením výroba ovocných destilátů pro pěstitele.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. o) pro účely tohoto zákona se rozumí pěstitelům fyzická osoba, která na vlastním pozemku nebo na pozemku, který je oprávněna užívat z jiného právního důvodu, vypěstovala ovoce nebo fyzická osoba, která ovoce obdržela ve formě naturálního plnění, přičemž tyto pozemky se nacházejí na území České republiky.

V posuzované věci žalobce i žalovaný ve své argumentaci vycházejí z rozsudku NSS ze dne 2.4.2009 č.j. 7 Afs 95/2008-43, v němž bylo vysloveno, že skutečnost, kdy pěstitel si nechá vyrobit pěstitelským pálením ovocný destilát ve větším množství než je 30 l, nezakládá povinnost provozovatele pěstitelské pálenice uhradit za líh vyrobený nad množstevní limit částku odpovídající rozdílu mezi základní a sníženou daní z lihu. Podle názoru krajského soudu z tohoto právního stanoviska NSS, jakož i z celého odůvodnění tohoto rozsudku zcela jednoznačně vyplývá, že právní závěry zde učiněné se vztahují pouze k právním vztahům mezi pěstitelskou pálenicí a pěstitelům, nikoliv mezi pěstitelskou pálenicí a osobou odlišnou od pěstitelů. Krajský soud se tedy zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že citovaný judikát NSS nemůže dopadat na případy osob, u nichž nebylo prokázáno, že jsou pěstiteli ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. o) zákona o lihu. Zvýhodněná sazba daně z lihu dle ust. § 70 odst. 1 ZSD je pak použitelná právě pouze pro výrobu lihu obsaženého v ovocných destilátech z pěstitelského pálení pro pěstitele za jedno výrobní období. Aplikace tohoto ustanovení je proto přímo odvislá od toho, zda se prokazatelně jedná o líh obsažený v ovocných destilátech z pěstitelského pálení, potažmo se vztahuje k osobě pěstitelů. Ust. § 70 odst. 1 ZSD je upřesněno následným odst. 2 téhož ustanovení, který výslovně upravuje, že snížená sazba daně z lihu se použije pouze v případě, že pěstitel splňuje podmínky stanovené zákonem o lihu a zároveň jsou dodrženy ostatní podmínky pro provozování pěstitelského pálení podle zákona o lihu. Toto ustanovení pak v poznámce pod čarou obsahuje odkaz na § 2 odst. 1 písm. o) a § 4 zákona o lihu, přičemž § 2 odst. 1 písm. o) tohoto zákona vymezuje osobu pěstitelů tak, že se jedná o fyzickou osobu, která na vlastním pozemku nebo na pozemku, který je oprávněna užívat z jiného právního důvodu, vypěstovala ovoce (případně o fyzickou osobu, která ovoce obdržela ve formě naturálního plnění). V ust. § 4 téhož zákona jsou pak stanoveny podmínky pěstitelského pálení. Z citovaných zákonných ustanovení nelze než dovodit, že shora uvedený judikát NSS lze aplikovat pouze ve vztahu k osobám, u nichž je jednoznačně prokázáno, že mají postavení pěstitelů. Osoby, jež takové postavení nemají, vůbec nemohou podléhat režimu zákona o lihu a logicky se na ně také nemůže vztahovat snížená sazba daně ve smyslu ust. § 70 odst. 1 ZSD. Krajský soud se na rozdíl od žalobce nedomnívá, že by daňová povinnost provozovatele pěstitelské pálenice nebyla zákonem stanovena jednoznačně, a proto neshledal prostor pro aplikaci právních závěrů vyplývajících z rozsudku NSS ze dne 16.10.2008 č.j. 7 Afs 54/2006. Daňová povinnost žalobce jako provozovatele pěstitelské pálenice vyplývá především z ust. § 4 odst. 1 ZSD, podle něhož je žalobce plátcem spotřební daně z lihu, jakožto výrobce lihu, jemuž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit v souvislosti s uvedením výrobků do volného daňového oběhu. Ve smyslu ust. § 6 odst. 3 ZSDP je pak žalobce jako provozovatel pěstitelské pálenice osobou, která pod vlastní majetkovou odpovědností odvádí správci daně daň vybranou od poplatníků. Těmito poplatníky pak jsou pěstitelé, tj. osoby, které prokázaly statut pěstitelů ve smyslu ust. § 2 odst. 1

písm. o) zákona o lihu, ale mohou jimi být i osoby odlišné od pěstitelů, které si přesto nechaly vyrobit líh v pěstitelské pálenici. Výroba lihu pro tyto osoby odlišné od pěstitelů pak nemůže být z důvodů již shora uvedených předmětem snížené sazby daně z lihu. Krajský soud rovněž nesdílí názor žalobce, že předmětem dokazování v rámci daňové kontroly mělo být zjištění, zda osoby, které požádaly o výrobu lihu a přitom nesplňovaly kritéria pěstitelů, mají ve společné domácnosti osobu splňující předpoklady pěstitele. Tato úvaha žalobce se podle názoru soudu vymyká smyslu právní úpravy vymezené zákonem o lihu, jakož i základním principům logického myšlení, neboť práva a povinnosti pěstitele vyplývající ze zákona o lihu se vztahují vždy k osobě pěstitele a nikoliv k jiné osobě tvořící s ním domácnost. Pak by tato osoba naplňující status pěstitele musela v řízení vystupovat jako pěstitel a toto své postavení prokázat. Ust. § 4 odst. 6 zákona o lihu, které jako jediné odkazuje na osobu tvořící domácnost s pěstitelem, totiž zmiňuje takové osoby pouze v souvislosti se zákonným množstevním limitem výroby etanolu v rámci pěstitelského pálení. Nelze z něj v žádném případě dovozovat, že by osoba tvořící s pěstitelem domácnost, měla jakákoliv práva a povinnosti ve smyslu citovaného zákona. Krajský soud proto neshledal důvodnou ani žalobní námitku žalobce, že se správní orgány nezabývaly tím, zda jiná osoba splňovala předpoklady pěstitele, neboť pro prokazování takových skutečností nebyl žádný právní důvod.

Nedůvodnou shledal krajský soud také další žalobní námitku, podle které žalobce jako soukromá osoba nemá pravomoc ke kontrole obsahové správnosti údajů uvedených v žádosti o pálení. K této právní otázce se krajský soud již podrobně vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 5.2.2009 č.j. 22Ca 422/2007-56 (rovněž v právní věci žalobce), kde uvedl, že: *„...ze zákona nevyplývá povinnost provozovatele ověřovat, zda subjekt vydávající se za pěstitele splňuje všechny zákonné předpoklady, které jsou takovému subjektu zákonem uloženy. Pěstitelem předkládané prohlášení (§ 4 odst. 7 zákona o lihu) obsahuje pouze jeho vlastní tvrzení bez doložení listinnými důkazy, přičemž např. zákonem požadované uvedení katastrálního území a obce nebo specifikace právního vztahu k pozemku, který není ve vlastnictví pěstitele, nemá samo o sobě bez doložení listinných důkazů žádnou vypovídací hodnotu. Pravdou také je, že postavení poplatníka ve smyslu ust. § 6 odst. 2 ZSDP zde svědčí pěstiteli, zatímco provozovatel pěstitelské pálenice je plátcem daně (§ 6 odst. 3 ZSDP). Z pozice plátce spotřební daně, jemuž svědčí platební povinnost pod vlastní majetkovou odpovědností (§ 6 odst. 3 ZSDP), je však v zájmu provozovatele pěstitelské pálenice stanovit pěstitelům takové podmínky, které by při vzniku jejich vzájemného smluvního vztahu (poskytnutí služby), reflektovaly na jeho povinnosti plátce spotřební daně a vedly k transparentnímu způsobu naplnění zákonných znaků subjektu pěstitele. Lze souhlasit s žalovaným, že zde mezi pěstitelem a provozovatelem pěstitelské pálenice vzniká při poskytování služby soukromoprávní vztah vyplývající z ust. § 631 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v platném znění a je věcí smluvních stran, jak si tento vztah upraví, tj. jaké smluvní podmínky si stanoví. Provozovatel pěstitelské pálenice pak v zájmu minimalizace podnikatelského rizika by měl volit takové smluvní podmínky, které by postavení druhé smluvní strany maximálně zprůhledňovaly. Podle názoru krajského soudu i bez výslovného zákonného zmocnění může provozovatel pěstitelské pálenice smluvně upravit podmínky poskytování služby ve vztahu k požadavkům, jež má splňovat (prokazovat) pěstitel, širěji, než stanoví zákon, tj. nad rámec práv a povinností stanovených zákonem o lihu. Prostor pro takový postup mu dává soukromoprávní rovina smluvního vztahu mezi ním a pěstitelem. Provozovatel pěstitelské pálenice by měl postupovat s vědomím své daňové povinnosti plátce spotřební daně s vlastní majetkovou odpovědností (§ 6 odst. 3 ZSDP), přičemž*

maximální transparentnost zákonných podmínek je také v zájmu pěstitele, který může být v případě uvedení nepravdivých nebo neúplných údajů následně veden k odpovědnosti za škodu a k náhradě škody vzniklé provozovateli pálenice dodatečným doměřením spotřební daně.“ V posuzované věci krajský soud neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se od tohoto svého právního názoru odchýlil.

Pokud žalobce v podané žalobě vznesl rovněž námitku, že postup správního orgánu I. stupně se vymyká zavedené praxi ostatních celních úřadů v nejbližším okolí, nemohl se krajský soud její důvodností zabývat s ohledem na zcela obecné tvrzení žalobce bez jakékoliv konkretizace (označení celních úřadů, jejichž praxe je odlišná, vymezení jejich způsobu rozhodování, případně uvedení důkazů). Toto stanovisko soudu vychází z konstantní rozhodovací praxe správních soudů a obsáhlé judikatury k této právní otázce. Správní soudnictví je ovládáno dispozitivní zásadou, což pro žalobce znamená povinnost nezbytně uvést žalobní body, jimiž konkretizuje svá tvrzení stran porušení zákona a jimiž ve vztahu k rozhodujícímu soudu vymezuje rozsah přezkumu zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí, jehož se žalobou dovolává (srov. přiměřeně nálezy Ústavního soudu ze dne 1.6.2000 sp. zn. III.ÚS 631/99). Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydávání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2Azs 92/2005-58; Sb. NSS 835/2006).

Z výše uvedených důvodů krajský soud neshledal žaloby důvodnými, a proto je podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady podle obsahu soudního spisu s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Pokud bude kasační stížnost podána po 1.1.2012, podává se přímo k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 15.12.2011

Za správnost vyhotovení:
Marcela Jánová

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu